

Jenny Han

A ta veșnic, Lara Jean

Traducere din limba engleză de
Bogdan Voiculescu

Pentru dragii mei cititori. Asta-i pentru voi.

„Nu știu ce mă așteaptă după colț,
dar am să-mi spun că mă așteaptă numai bine.”
— *Anne of Green Gables*, L.M. Montgomery

Îmi place să-l urmăresc pe Peter când nu mă observă. Îmi place să-i admir conturul drept al bărbiei și curbura pomeților. Chipul lui sugerează un fel de deschidere, de inocență — un anumit fel de bunătate. Bunătatea lui mă impresionează cel mai mult.

E vineri noaptea, suntem acasă la Gabe Rivera, după meciul de lacrosse. Liceul nostru a câștigat și lumea e foarte binedispusă, mai ales Peter, din moment ce el a marcat golul câștigător. În clipa de față, joacă poker cu câțiva colegi din echipă în celălalt capăt al încăperii; stă cu spatele rezemat de perete, cu scaunul lăsat pe spate. Încă are părul ud de la dușul de după meci. Eu stau pe canapea, alături de prietenii mei, Lucas Krapf și Pammy Subkoff, care frunzăresc cea mai recentă ediție din *Teen Vogue*, și dezbat dacă ar fi bine ca Pammy să-și facă breton.

— Ce zici, Lara Jean? întreabă Pammy, trecându-și degetele prin părul de culoarea morcovilor.

Pammy e o prietenă recentă — am avut ocazia să o cunosc pentru că se vede cu Darrell, un prieten bun de-al lui Peter. Are fața ca de păpușă, rotundă ca o tigaie pentru

prăjituri, iar chipul și umerii îi sunt presărați cu pistrui de parcă-s bombonele colorate.

— Hmm, cred că bretoanele sunt un angajament foarte serios și hotărârea nu trebuie luată dintr-un capriciu trecător. În funcție de cât de repede îți crește părul, s-ar putea să aștepti un an până să-ți crească la loc sau poate chiar mai mult. Dar, dacă ești hotărâtă, cred c-ar fi mai bine să aștepti până-n toamnă, pentru că în curând vine vara și atunci e cam enervant cu breton, transpiri și ți se lipește de frunte.

Privirea îmi fuge înapoi la Peter, care-și înalță ochii și vede că mă uit la el, apoi ridică nedumerit din sprâncene. Eu doar zâmbesc și scutur din cap.

— Deci să nu-mi fac breton?

Telefonul îmi vibrează în poșetă. E Peter.

Vrei să mergem?

Nu.

Atunci de ce te uiți așa la mine?

Așa am vrut.

Lucas se uită peste umărul meu. Îi dau un ghiont, iar el clatină din cap și spune:

— Chiar vă scrieți mesaje când sunteți la șase metri unul de celălalt?

Pammy strâmbă din nas și spune:

— Adorabil!

Dau să le răspund, dar ridic privirea și-l văd pe Peter traversând încăperea valvârtej, cu pași hotărâți.

— E timpul să-mi duc prietena acasă, spune el.

— Cât e ceasul? întreb eu. E deja așa târziu?

Peter mă saltă de pe canapea și mă ajută să-mi pun jacheta. Apoi mă apucă de mână și mă conduce de-a

lungul sufrageriei lui Gabe. Privesc înapoi, fac cu mâna și strig:

— Pa, Lucas! Pa, Pammy! Să știi că ți-ar sta super cu breton!

În timp ce Peter mă zorește prin curtea din față, până la marginea trotuarului, unde și-a parcat mașina, îl întreb:

— De ce mergi așa repede?

Se oprește în fața mașinii, mă trage spre el și mă sărută, totul dintr-o singură mișcare rapidă.

— Nu pot să mă concentrez la cărți dacă te holbezi așa la mine, Covey.

— Scuze, încerc să spun, dar mă sărută iar, lipindu-și palmele de spatele meu.

După ce intrăm în mașina lui, mă uit la indicatoarele de bord și observ că e abia miezul nopții.

— Trebuie să fiu acasă abia peste o oră, spun. Ce facem?

Dintre toți cunoscuții noștri, eu sunt singura care chiar are oră de stingere. Când orologiul bate unu noaptea, mă transform într-un bostan. Lumea s-a obișnuit: prietena aia cuminte a lui Peter Kavinsky, care trebuie să ajungă acasă la unu. Pe mine nu m-a deranjat niciodată că am oră de stingere. Pentru că, sincer, nu pot să zic că pierd cine știe ce experiențe minunate — după cum e și zicala. Că nimic bun nu poate să se întâmple după ora două noaptea. În afară de cazul în care se-ntâmplă să-ți placă să-i urmărești pe ceilalți cum joacă *flip cup* ore în șir. Mie, una, nu-mi place. Fără supărare, eu prefer să mă relaxez în pijamaua mea de flanelă, cu o cană de ceai Somn Ușor și o carte în mână.

— Hai să mergem la tine acasă. Aș vrea să intru și să-l salut pe tatăl tău și să petrecem puțin timp împreună. Am putea să vedem finalul din *Aliens*.

Eu și Peter parcurgem o listă de filme, care cuprinde unele alese de mine (filme preferate de-ale mele pe care el nu le-a văzut), unele alese de el (filme preferate de-ale lui pe care eu nu le-am văzut) și altele pe care nu le-a văzut niciunul dintre noi. *Aliens* a fost alegerea lui Peter și se pare că e un film destul de bun. Și, chiar dacă el susținea cândva că nu-i plac comedii romantice, i-a plăcut foarte mult *Noaptea alba în Seattle*, fapt ce m-a bucurat tare, pentru că, altfel, nu văd cum aș putea să fiu prietena cuiva căruia nu-i place *Noaptea alba în Seattle*.

— Hai să nu mergem încă acasă, spun eu. Hai în altă parte!

Peter se gândește câteva momente, lovind ușor volanul cu vârful degetelor, apoi spune:

— Știu unde să mergem.

— Unde?

— Așteaptă și ai să vezi, zice și coboară geamurile, lăsând aerul răcoros al nopții să pătrundă în mașină.

Mă reazem de spătarul scaunului. Străzile sunt pustii; în majoritatea caselor din jur, luminile sunt stinse.

— Stai să ghicesc. Mergem la restaurant pentru că vrei să mănânci clătite cu afine.

— Nu.

— Hmm. E prea târziu ca să mergem la Starbucks, iar la Biscuit Soul Food e închis.

— Hei, mintea nu-mi stă mereu la mâncare, protestează el. Apoi: Mai sunt fursecuri în cutia aia?

— S-au terminat, dar s-ar putea să mai am acasă, dacă nu cumva le-a mâncat Kitty pe toate.

Îmi scot brațul pe fereastră și-l las să atârne în voie. Nu vom mai avea parte de multe nopți ca asta, în care e suficient de rece încât să-ți trebuiască o jachetă.

Privesc profilul lui Peter cu coada ochiului. Încă nu-mi vine să cred uneori că e prietenul meu. Cel mai chipeș dintre cei mai chipeși băieți e al meu, numai și numai al meu.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Nimic, îi răspund.

După zece minute, intrăm cu mașina în campusul Universității din Virginia, numai că nimeni nu-i spune campus; se spune *grounds*¹. Peter parchează lângă trotuar. E destul de liniște, având în vedere că suntem într-un oraș universitar și e vineri noaptea, dar e vacanța de primăvară la UVA și mulți tineri încă sunt plecați.

Traversăm peluza, ținându-ne de mână, și deodată mă cuprinde o senzație de panică. Mă opresc subit și întreb:

— Stai, nu crezi că aduce ghinion să vin aici înainte să fiu admisă?

Peter începe să râdă.

— Nu-i căsătorie. Nu te căsătorești cu UVA.

— Pentru tine e ușor de zis, tu deja ești admis.

Peter și-a luat un angajament verbal față de echipa de lacrosse a universității anul trecut și apoi și-a depus cererea de înscriere devreme, în toamnă. Cum se întâmplă de obicei în cazul atleților universitari, a fost ca și admis, cu condiția să obțină în continuare note acceptabile. Când a primit răspunsul oficial în ianuarie, mama lui a dat o petrecere pentru el, iar eu i-am făcut un tort pe care am scris cu glazură galbenă: „Îmi iau talentele la UVA“.

¹ Termen alternativ pentru „campus“. (N.t.)

Peter mă trage de mână și spune:

— Haide, Covey. Noi ne facem singuri norocul. Oricum, am mai fost aici acum două luni, la evenimentul ăla de la Centrul Miller.

Mă liniștesc.

— A, da.

Mergem mai departe de-a lungul peluzei. Acum știu unde mergem. La Rotondă, ca să ne așezăm pe trepte. Rotonda a fost proiectată de Thomas Jefferson, fondatorul școlii, care a gândit-o după modelul Panteonului, cu coloane albe și cupolă mare. Peter aleargă în stil Rocky pe treptele de cărămidă și se așază greoi. Mă așez în față și mă las pe spate, odihnindu-mi brațele pe genunchii lui.

— Știi, încep eu să explic, că, printre altele, UVA e unică prin faptul că centrul ei, chiar aici, înăuntrul Rotondei, e o bibliotecă, și nu o biserică? Asta pentru că Jefferson credea în separarea dintre educație și biserică.

— Asta ai citit în broșură? mă tachinează Peter și mă sărută ușor pe ceafă.

— Am aflat anul trecut, în timpul turului ghidat, spun visătoare.

— Nu mi-ai zis că ai fost la vreun tur. De ce ai merge la un tur, din moment ce locuiești aici? Doar ai trecut pe aici de mii de ori!

Are dreptate, chiar am trecut de mii de ori pe aici — veneam aici cu familia în copilărie. Când mama era încă în viață, veneam să vedem spectacolele celor de la Hullahoos, pentru că-i plăcea la nebunie muzica a cappella. Ne-am fotografiat pentru portretul de familie pe peluză. În zilele însorite, după ce mergeam la biserică, veneam aici la un picnic.

Mă întorc și-l privesc pe Peter.

— Am fost la tur pentru că voiam să știu totul despre UVA! Să aflu chestii pe care n-aș fi avut cum să le știu pentru simplul fapt că locuiesc aici. De exemplu, știi când au început să primească și fete?

Se scarpină la ceafă.

— Ăăă... nu știu. Când s-a făcut universitatea? Pe la începutul secolului al nouăsprezecelea? Sau prin 1920?

— Nu. În 1970. Mă întorc cu fața înainte și privesc terenul. După 150 de ani.

— Uau! Ce nebunie! OK, mai zi-mi chestii despre UVA, spune Peter fascinat.

— UVA e singura universitate din Statele Unite cu statut de monument din patrimoniul mondial UNESCO, încep eu să povestesc.

— De fapt, lasă, nu-mi mai zice chestii despre UVA, zice Peter și eu îl plesnesc peste genunchi. Dar spune-mi altceva. Spune-mi ce te entuziasmează cel mai mult la gândul că ai să fii studentă aici.

— Spune tu primul! Ce te entuziasmează cel mai mult?

Peter răspunde imediat:

— Simplu. Gândul că o să alerg dezbrăcat cu tine pe peluză.

— *Asta* aștepți cu nerăbdare, mai mult decât orice altceva? Să fugi de colo colo în pielea goală? Și adaug imediat: Să știi că eu n-am să fac așa ceva niciodată.

Începe să râdă.

— E o tradiție de-a universității. Credeam că ești înnebunită după tradițiile universității.

— Peter!

— Hai, glumesc și eu.

Se apleacă și-mi cuprinde umerii cu brațele, frecându-și nasul de ceafa mea, după cum are obiceiul.

— Acum e rândul tău.

Îmi îngădui să visez câteva momente. Ce mi-aș dori cel mai mult să fac dacă aș fi admisă? Sunt atât de multe, încât mi-e greu să le înșir pe toate. Visez la vremea când am să mănânc gofre cu Peter în fiecare zi, în sala de mese. La vremea când va ninge și ne vom da cu sania pe dealul observatorului. Visez la picnicurile pe care le vom face pe vreme frumoasă. La nopțile albe în care vom sta de vorbă, după care ne vom trezi și vom vorbi mai departe. La spălatul rufelor în toiul nopții și la drumețiile hotărâte în ultima clipă. Visez la... toate. În cele din urmă, spun:

— Nu vreau să aduc ghinion.

— Haide!

— Bine, bine... cred că cel mai mult mă entuziasmează... gândul că am să pot merge oricând la sala McGregor.

Lumea îi zice sala Harry Potter, datorită covoarelor, candelabrelor, fotoliilor tapițate cu piele și portretelor de pe pereți. Rafturile de cărți se înalță din podea până în tavan și toate cărțile se află în spatele unor gratii de fier, sunt protejate ca obiectele prețioase, pentru că asta sunt. E o încăpere rămasă din alte vremuri. E multă liniște... se simte un fel de reverență, chiar. Odată, într-o vară — probabil că aveam cinci sau șase ani, pentru că Kitty nu se născuse încă —, mama a urmat un curs la UVA și obișnuia să studieze în sala McGregor. Eu și Margot desenam sau citeam. Mama îi spunea biblioteca magică, pentru că acolo noi două nu ne certam niciodată. Eram amândouă tăcute ca într-o biserică; eram uluite de atâtea cărți și de tinerii care-și vedeau de studii.

Peter pare dezamăgit. Pentru că se aștepta să propun o activitate care să-l implice și pe el, sunt convinsă. Care

să ne implice pe amândoi. Nu știu de ce, dar deocamdată vreau să păstrez numai pentru mine speranțele acelea.

— Poți veni cu mine în sala McGregor, spun eu. Dar trebuie să promiți să păstrezi liniștea.

Peter spune pe un ton afectuos:

— Lara Jean, numai pe tine te-ar putea încânta să stai la bibliotecă.

De fapt, dacă e să mă iau chiar și numai după ce văd pe Pinterest, sunt sigură că sunt mulți oameni care ar fi încântați să-și petreacă timpul într-o bibliotecă atât de frumoasă. Doar că Peter nu cunoaște genul ăsta de persoane. Are impresia că sunt ciudată. Nu am de gând să-i dau eu vestea că, de fapt, nu sunt atât de ciudată, că, de fapt, multora le place să-și petreacă timpul acasă și să facă prăjituri, să țină jurnale-colaj și să umble prin biblioteci. O mare parte dintre ei probabil că au peste 50 de ani, dar asta nu contează. Îmi place cum se uită la mine, ca și cum aș fi o nimfă a codrilor pe care s-a întâmplat s-o găsească într-o bună zi și pe care a vrut neapărat s-o ducă acasă.

Peter își scoate telefonul din buzunarul hanoracului.

— E doișpe jumate. În curând ar trebui să mergem.

— Deja? oftez eu.

Îmi place să stau aici noaptea, târziu. Atunci am senzația că întregul campus ne aparține.

Inima și gândul mi-au fost la UVA dintotdeauna. Nu m-am gândit niciodată că aș putea să mă duc în altă parte, nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Aveam de gând să mă înscriu din timp, atunci când s-a înscris Peter, dar îndrumătoarea mea, doamna Duvall, m-a sfătuit să mai aștept, așa încât cei de la universitate să poată vedea ce note iau la jumătatea clasei a doișpea. Doamna Duvall

susține că întotdeauna e cel mai bine să ceri înscrierea atunci când ai cea mai bună situație școlară.

Și așa am ajuns să depun cereri la cinci facultăți. Inițial, am avut de gând să merg doar la UVA, universitatea cu cerințele cele mai mari și aflată la numai cincisprezece minute de mers de casă; a urmat William & Mary, facultatea pe locul doi în privința cerințelor (la două ore distanță); și universitățile Richmond și James Madison, ambele aflate la o distanță de numai o oră de mers cu mașina, ocupând locul al treilea, la egalitate. Toate din același stat. Dar doamna Duvall m-a sfătuit apoi să trimit cerere de înscriere măcar la o facultate din afara statului, așa, ca măsură de siguranță, ca să știu că am și posibilitatea asta... așa că am trimis la Universitatea din Carolina de Nord, în orașul Chapel Hill. Se intră foarte greu la facultățile din alte state, dar am ales-o pe asta pentru că-mi amintește de UVA. Oferă programe de studii umaniste foarte bune și nu e foarte departe, ba chiar este suficient de aproape încât să pot veni imediat acasă în caz de nevoie.

Dar, dacă aș putea să aleg după pofta inimii, aș alege UVA, fără discuție. Niciodată nu mi-am dorit să plec departe de casă. Nu semăn cu sora mea mai mare. Așa a fost visul ei, să plece departe. Mereu și-a dorit întreaga lume. Eu îmi doresc doar să rămân în căminul meu și, în ochii mei, căminul meu e la UVA, motiv pentru care la universitatea asta le-am raportat pe toate celelalte. Un campus perfect, de poveste, perfect în toate privințele. Și, bineînțeles, aici am să fiu alături de Peter.

Mai zăbovim puțin și îi povestesc lui Peter alte lucruri interesante despre UVA, iar el mă tachinează pentru că știu atât de multe. Apoi mă conduce acasă. E aproape unu noaptea când parcăm în fața locuinței mele.

La parter luminile sunt stinse, dar se vede lumina din dormitorul tatei. Niciodată nu se culcă înainte să ajung acasă. Dau să cobor, dar Peter întinde brusc mâna și nu mă lasă să deschid portiera.

— Dă-mi un sărut de despărțire, spune el.

Încep să râd.

— Peter! Trebuie să plec.

Se încăpățânează și închide ochii în așteptare, iar eu mă aplec și îl sărut scurt pe buze.

— Poftim. Ești mulțumit?

— Nu.

Mă sărută din nou, fără grabă, ca și când am avea timp berechet. Apoi spune:

— Dacă aș veni înapoi după ce ceilalți se culcă și aș rămâne la tine peste noapte și aș pleca foarte devreme? Adică înainte de răsărit?

Îi spun, zâmbind:

— Nu poți, așa că nu vom ști niciodată cum ar fi.

— Dar dacă...

— Tata m-ar strânge de gât.

— Ba nu te-ar strânge.

— Te-ar strânge pe tine de gât.

— Nu m-ar strânge.

— Așa e, nu te-ar strânge, încuviințez eu. Dar ar fi dezamăgit de mine. Și pe tine s-ar supăra.

— Numai dacă ne-ar prinde, spune Peter, dar fără mare convingere.

Nici el nu vrea să riște. Are prea mare grijă să nu se pună rău cu tata.

— Știi la ce visez cel mai mult? Mă trage ușor de coadă și spune: La vremea când n-o să mai trebuiască să-ți spun noapte bună. Nu-mi place deloc.

Jenny Han

— Nici mie, spun eu.

— Abia aștept să mergem la facultate.

— Și eu, spun și-l sărut o ultimă dată, apoi sar jos din mașină și pornesc în fugă spre casă.

Din mers, ridic ochii la lună și privesc sumedenia de stele care acoperă cerul ca o pătură și îmi pun o dorință.
Doamne, te rog, te rog, fă să intru la UVA!

— Să dau pe peruca Mariei cu sclipici roz sau auriu?

Ridic oul de Paște în fața ecranului calculatorului ca să-l poată inspecta Margot. Am vopsit coaja într-un turcoaz-pal și am lipit un decupaj cu o camee reprezentând-o pe Maria Antoaneta.

— Adu-l mai aproape, spune Margot, mijindu-și ochii în camera web.

E în pijamale; pe față are o mască pentru ten. Părul i-a crescut și-i ajunge la umeri, deci probabil că în curând o să și-l tundă. Presimt că de acum are să-și poarte mereu părul scurt. Îi stă foarte bine.

În Scoția e noapte, iar aici e încă după-amiază. Ne despart cinci ore și 5 500 de kilometri. Ea e în camera din cămin; eu stau la masa din bucătărie, înconjurată de ouă de Paște și castroane cu vopsea și abțibilduri și pene albe, pufoase, care mi-au rămas de la podoabele de Crăciun pe care le-am făcut acum câțiva ani. Am așezat laptopul pe un teanc de cărți de bucate. Margot îmi ține companie cât lipesc decorațiuni pe ultimele ouă.

— Cred c-am să fac un contur din perle în jurul ei, dacă asta te ajută să te hotărăști, îi spun.